

ทำใจยกกำลังสอง

“คงทำใจก่อนพอรู้ครั้งแรกถามตัวเองว่าจะเอาอย่างไรกับชีวิตกับลูก มองหน้าเขา กอดเขาแล้วจะรู้ว่า นี่คือลูกเรา เรารักเขา เราต้องทำให้ได้ แล้วสัญญาสัญญาจะมาเองแม่ต้องไม่เครียดกับลูก ได้พูดคุยกับหมอ อยากรู้อะไรถามแต่ส่วนใหญ่ชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับเด็ก ก่อทิสติก ไปฝึกที่โรงเรียนก็นำกลับมาฝึกที่บ้าน แม่ท้อบ้างไม่เป็นไรจับมือทำ ฝึกแกบ่อยๆ ลูกเกร็บ้าง แม่ท้อบ้างไม่เป็นไรอยู่กับแกแบบเพื่อน สอนได้หมดสิ่งรอบตัวนี้แหละคะ เดียวนี้ดีขึ้นกว่าเมื่อก่อนและหวังไว้คะว่าอนาคตต้องดีกว่า”

เป็นข้อความ บางส่วนใน เรื่องเล่า ของ คุณแม่ท่านหนึ่งซึ่งเป็น ผู้ปกครองชั้นเรียนออทิสติกเขียนขึ้น หลังจากที่คุณครูได้กำหนดให้เขียนเรื่องการดูแลลูกของตนเองมาส่ง เมื่อถึงกำหนดแม่นำกระดาษที่มีข้อความเขียนมาเต็ม 1 หน้ากระดาษ A4 ตัวหนังสือใหญ่ อ่านค่อนข้างง่าย ได้อ่านแล้วเข้าใจ รู้สึกประทับใจในข้อความที่คุณแม่เขียน คุณแม่ท่านนี้ดูแลลูกโดยเป็นทั้งพ่อและแม่ ครอบครัวไม่ได้มีฐานะร่ำรวย อาศัยเงินจากการขายของหน้าบ้านๆ น้อยๆ เล็ก แต่สิ่งที่แม่มีมาก คือ แม่มีจิตใจที่เข้มแข็ง มีความอดทน ใจสู้และที่สำคัญแม่มีความรักที่ยิ่งใหญ่ให้กับลูก จากประสบการณ์ที่ทำงาน กับเด็กออทิสติกและพ่อแม่ที่มีลูกเป็นออทิสติกส่วนใหญ่จะเครียด ท้อแท้ รับไม่ได้ที่มีลูกเป็นแบบนี้ ไม่ยอมพา ออกไปไหน นี่ถือเป็นความโชคดีของเด็กจริงๆ ไม่น่าเชื่อ เลยว่าสัญญาสัญญาความเป็นแม่สามารถทำให้เรื่องที่คุณคิดว่า ยากลำบาก เป็นเรื่องเลวร้าย สามารถผ่านพ้นไปได้ ทำในสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่ใครบางคนยังทำไม่ได้

ยังไม่ทันที่ความรู้สึกประทับใจกับสิ่งที่ ได้อ่านจะหายไป กระดาษแผ่นต่อไป ล ายมือเดิมแต่หัวกระดาษเป็นชื่อของเด็กอีกคน เออ! ลืมไป ผู้ปกครองท่านนี้มีหลานที่เป็นออทิสติกมาฝึกที่ชั้นเรียนเราด้วย ประโยคแรกไม่ต่างอะไรกับแผ่นที่แล้วคือ “ทำใจ” แต่ที่ต่างออกไป “ทำใจยกกำลังสอง” เนื่องจากหลานอีกคนที่นำมาเลี้ยงก็เป็นออทิสติกเหมือนกัน แม่เขียนว่า “ทำใจยกกำลังสอง แล้วถอยออกมาก้าวหนึ่ง ตั้งสติว่าเป็นทั้งสองคนเลยหรือ ทำไงดี ในวันที่นำลูกมาตรวจหมอเห็นหลาน หมอบอกว่าให้ตรวจพร้อมกัน ผลออกมาเป็นทั้งคู่ กลับบ้านร้องไห้เสียใจแม่ (ยายของเด็ก) กอดดิฉันมันทำให้รู้สึกดี ช่วงแรกพังกยา ไมเกรนกันเลย ลูกก็เป็นหลานก็เป็น แต่โชคดีที่ครอบครัวเป็นกำลังใจให้กัน ไม่มีใครโทษใคร ช่วยกันคิด พาลูกไปหาหมอกี่หาหลานไปด้วย คิดวิธีเลี้ยงแบบแพ็คคู่ หามือทั้งคู่ ฝึกทั้งคู่ โชคดีครูเค้าให้ ลูกกับหลาน ได้ที่เรียนทั้ง 2 คน ตอนแรกเหนื่อยอุปสรรคเยอะมาก แต่รู้สึกดี เมื่อเวลาผ่านไปกลับไปมองกับตอนนี้หายเหนื่อย เลี้ยงพวกเขาให้เหมือนเด็กปกตินี้แหละคะแต่อาจจะพิเศษกับบางเรื่อง รักลูก รักหลาน รักเท่าๆกันไม่เอียงไปข้างไหนทำสิ่งดีๆ ให้แก่ดูแลแล้วพวกเขาจะรักและรู้จักช่วยเหลือคนรอบข้าง ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน เป็นคนที่ไม่ต้องดีมาสำหรับใครแต่สำหรับครอบครัวเราก็พอ ” อ่านแล้วบอกได้เลย “ครูก็ประทับใจยกกำลังสอง” เหมือนกัน เรื่องเล่าที่ คุณแม่ท่านนี้เขียนไว้แสดงให้เห็นอีกด้วยว่า ความรัก ความใส่ใจ ความเอื้ออาทร กำลังใจของคนในครอบครัวก็เป็นสิ่งที่จะช่วยผลักดันให้แม่ท่านนี้มีกำลังใจ กำลังกายต่อสู้กับอุปสรรคทุกอย่าง

อยากจะบอกว่าวันแรกที่เจอคุณแม่ท่านนี้ เป็นวันที่ชั้นเรียนประเมินเพื่อรับเด็กออทิสติกเข้ารับ การฝึก ตอนลงทะเบียนมีผู้หญิง จูงเด็กผู้ชาย 2 คนมาประเมิน เด็กคนหนึ่งไม่ฟัง พูดไม่ชัด อีกคนไม่พูด ไม่ทำอะไรเลย

ดูแล้ววุ่นวายเหมือนกัน ตอนที่โทรติดต่อไปหาแม่เพื่อนัดให้มาฝึก แม่ร้องไห้เสียงดัง เราก็ตกใจว่าเกิดอะไรขึ้น แม่บอกว่าไปสมัครที่ไหนก็ไม่มีใครรับ แม่ดีใจมาก ๆ ทุกคนในบ้านก็ดีใจมาก ครูยังพูดติดตลกกับแม่เลย เด็กเขามีแวว วันประชุมผู้ปกครอง มาถึง แม่ดูเครียด แต่พอได้คุยกับครู กับผู้ปกครอง คนอื่นๆ แม่ก็ดูจะคลา ย ความเครียดลง แม่มีความตั้งใจมาก แม่บ้านอยู่ไกลก็พยายามนำลูกมาฝึกทุกวัน ที่บ้านบอกว่าไม่ต้องห่วงที่บ้าน ให้อ่านหนังสือมาให้สม่ำเสมอ ฝึกอยู่ประมาณปีกว่าๆ ครูประชุมกันแล้วตกลงว่าจะให้น้อง 2 คนไปเรียนร่วม จึงนัดแม่มาประชุมวันนั้นแม่ดูเครียดเหมือนวันที่มาประชุมในวันแรก ครูเลยถามแม่ไปว่าแม่กลัวอะไร อุปสรรคหลายอย่างที่ยากแม่ก็ยังผ่านมาได้ แม่บอกกลัวน้องจะอยู่ไม่ได้ เรียนไม่ได้ ครูก็ยังบอกเหมือนเดิม เด็กเขามีแววเรียนไม่ได้ก็กลับมาอยู่ด้วยกันใหม่ไม่เห็นยาก แม่จึงคลายความกังวลลง แม่พาน้องไปสอบผลออกมาว่าได้ ทั้ง 2 คน ทุกคนในบ้านดีใจกันใหญ่ ถึงตอนนี้ น้องก็ยังเรียนร่วมอยู่ ที่เดิมและ ก็เก่งกว่าเดิมเยอะ แม่บอกว่า “ถ้าครูไม่ให้โอกาสน้องได้ฝึกที่นี่ น้องก็คงไม่มีโอกาสที่จะ ได้มาเรียนที่โรงเรียนร่วม ” เคยคุยกันกับแม่ว่าจริงๆ แล้วไม่ใช่ครูที่เปิดโอกาสให้น้องฝึกครูแค่เป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยแม่ แม่ต่างหากที่เป็นคนเปิดโลกให้ลูกกับหลาน แม่พาลูกกับหลานไปตามที่ต่างๆ แม่มีความตั้งใจ พยายาม และก็สู้จริงๆ จะเห็นเลยว่าถ้าแม่ไม่มี สิ่งที่แม่เรียกว่า *ทำใจยกกำลังสอง* ในวันนั้นน้องทั้ง 2 คนก็คงไม่มีวันนี้

ผู้เขียนอยากถ่ายทอดเรื่องนี้ให้ทุกคนที่อ่านได้เอาแบบอย่างของแม่ท่านนี้เป็นแนวทาง หรือทางเลือก ในการดำเนินชีวิต ถึงแม้ว่าแต่ละคนจะปัญหาที่ต่างกันแต่สิ่งที่เราต้องผ่านไปให้ได้เหมือนกันก็คืออุปสรรค สิ่งที่เราต้องการเหมือนกันก็คือความสุข นี่ไง...ไม่มีอะไรที่ต่างกันเลยที่ต่างกันก็คือเราสามารถยอมรับและสร้าง กำลังใจให้กับตัวเราเพื่อผ่านอุปสรรคไปได้เท่ากันหรือเปล่าเท่านั้นเอง

รุจิรัตน์ จันทรเนตร

โปรแกรมการศึกษาพิเศษเด็กออทิสติก